

Erdészek a Nyugat-Bükkben II.

A Nyugat-Bükki (Egri) Erdőgazdaság térképe a borsodi területek visszacsatolása után egy hosszan elnyúlt sáv alakot mutatott, amely a szlovák határtól egészen a Tiszafüredi Erdészet határáig, Tiszaigárig tartott, igen változatos domborzattal és erdőtársulásokkal.

Lényegében három különböző karakterű térségből állott, a terület magvát a Nyugat-Bükk képezte, benne a szépséges Bükk-fennsíkkal, a Heves-Borsodi-dombsághoz tartoztak a Rima-Murányi erdők (Ózd, Arló) északon, az alföldi, Tisza-parti erdők pedig délen kapcsolódtak az egri céghez.

A sok átgondolatlan átszervezés után kialakult az egri cégnél egy viszonylagos stabilitás, és ez eltartott 1970-ig, a második nagy átszervezésig. Egy nagyon jó szakembergárda kovácsolódott össze, kirándulások, baráti összejövetelek, sportrendezvények biz-

terjút készített a tárkányi emberrel (Juhász).

Az egri cég bekapcsolódott az országosan elindított nagy erdősítési programba, az ötvenes, hatvanas években Eger 20 km-es körzetében négy nagy csemetekert működött: Kerecsend, Füzesabony, Kál, Mezőkövesd, ezenkívül az erdészetek mindegyikében voltak kisebb-nagyobb kertek, az egész térségben (Mátra, Bükk, Dombvidék) száznál több volt. Egerhez tartozott Kerecsend és Füzesabony, Mezőkövesdet a dél-borsodiak hozták létre, 1953-tól szintén az egrieké, a káli kertet a Dél-Mátra indította (Mátrafüred).

Az erdészeteknél létrehozott kertek közül fotónk a Felsőtárkányi Erdészetnél működő egeres-völgyi csemetekertet mutatja, amely a maga 0,7 hektáros területével a nagyobbak közé tartozott.



Az egriek Kossuth utcai központja (1955)

tosították a szinte családi légkört. A szilvesztereket mindig közösen rendezték meg a központ régi épületének (ma a Megyei Könyvtár kezelésében) összes termében.

Gyakoriak voltak a tarokkpartik, kugliversenyek, az erdészethez tartozó (ma már beépített) hátsó kertben kispályás futball- és teniszmérkőzések. Az ebédlőben épített színpadon a dolgozók szereplésével bemutatott kisebb színdarabok, mozielőadások tették színessé a téli estéket. Sok más között emlékezetes maradt *id. Polónyi György és Juhász Antal* kettős bohózata, amelyben a riporter (Polónyi) in-



Az egeres-völgyi csemetekert (1960)

1954 után az erdészeteknél nagy erővel megindul a háborús években keletkezett erdőfelújítási hátrálékok felszámolása, ezzel egyidejűleg a Bükk lábához kapcsolódó alföldi területeken nagyszabású telepítések folynak, a közutak melletti fásításokat szintén az erdőgazdaság végzi. *Wagner Lajos* igazgató 1955-ben a központban létrehozta a Fásítási Csoportot új erdők telepítésére és útmenti fásítások kivitelezésére, az erdőfelújítások irányítását pedig az Erdőművelési Csoport végzi. Az OEF mindezekre a munkálatokra szinte korlátlanul – 1960-ig ráfordításos alapon – folyósította a fedezetet, ez volt az erdészet „aranykora”. A kerecsendi kert 1950 és 1966 között működött, ezután illetményföldnek használták.

Az 1945 előtti időkben létrehozott füzesabonyi kertben az Egri Erdőgaz-

daság felhagyott az erdősítési anyag termelésével, és *Lukács Károly* – a volt kőköti gondnok – vezetésével szép gyümölcsöst alakítottak ki.

A telepítési programok közül kiemelkedik a Tepély-pusztai szikeseinek erdősítése – itt nagyrészt láncaltalpasokra volt szükség a teljes talaj-előkészítéshez – vagy a Mezőkövesd melletti Klementina – akkor honvédségi reptér – erdősávjainak kialakítása. Az erdészek munkáját dicsérik Besenyőtelek határában a főútról látható, ma már meglett tepélyi szép erdők. Ezeken kívül nagyon sok – többnyire tsz és községi – területeken végeztek telepítési, fásítási munkákat. Akkor még működött a Bogácshoz majd Cserépfaluhoz tartozó mezőkövesdi csemetekert egészen az 1971. évi bezárásáig.



Tepély-pusztai telepítés a hatvanas évekből

Az egyre növekvő elvárások a Főhatóság részéről nagy terhet jelentettek a fahasználatban, fakitermelésben dolgozó szakemberek számára. A fészített fakitermelési tervek hagyományos módszerekkel már nem lehetett teljesíteni, 1954 után komoly gépesítési program indul.

A kézi fűrészeket felváltják először a kétszemélyes motorfűrészek (villanymotoros ERP, benzines MRP), majd az egyszemélyes szovjet Druzsba, ezek megsokszorozták a fahasználat teljesítményét. A fogatok mellett megjelennek a szovjet láncaltalpas traktorok (KT-12 fagázás traktor, DT-80, DT-413, majd az Sz-80, Sz-100 stb.), amelyekkel bejártak az akkor még feltáratlan területekre, és sokszor egészen a MÁV-rakodóig vitték a fát. Egy jellemző fotó abból az időből: két pótkocsival szállítanak láncaltalpas traktorral.

A gépi program külön érdekessége a szovjet fagázás traktor, amelyet a



Szállítás DT-413-as láncfalpasszal (1955)

még ma is élő, kiváló gépkezelő Szeredi József vezetett, aki az erdőgazdaság legjobb dózerosaként Caterpillar-on fejezte be aktív tevékenységét.

1956 után sorra lépnek be az újabb és újabb géptípusok: a háborús teherautókat (Büssing, GMC, Daymond) felváltják a magyar Csepelek, megjelennek a kerek traktorok, a magyar U-28, UE-50, D-4kb, a csehszlovák Zetorok több változatban, az Sz-80-as és 100-as tolólaposokkal megindul a földutak építése (1957).

A gépesítés terén igazi áttörés a hatvanas évek elejére tehető, az erdőgazdaságban megjelennek a nyugati gépek: a Stihl fűrészek (ma is tartják a frontot), a Csepel teherautókra svéd Hyab-darukat szerelnek, ekkor állnak munkába a csörlővel felszerelt Unimogok Zelop utánfutóval.

A Csepel dízeleket tíz év szolgálat után felváltották a korszerűbb, komfortosabb benzinesek, a szovjet ZIL-ek. Személyek szállítására, igazgatási célra jól beváltak a GAZ-69-ek és az UAZ család tagjai hosszú időn át.



Műszaki személyzet a Gépállomás udvarán (1961)

Az ötvenes években beindult nagy léptékű fejlesztés a gépesítés terén megkívánta a gépjáratási háttér megerősítését. Először a kerecsendi kertben építettek egy kis műhelyt, de ez nagyon hamar szűk lett, 1957–1958-ban létrehozták a Rákóczi úti – akkor igen korszerűnek számító – javítóbazist. Először Gépállomásnak nevezték, 1965-től pedig Műszaki Erdészeti néven szerepelt. A Gépállomás udvarán készült felvételen a központ vezérkara és a telep dolgozói láthatók szinte teljes létszámban.

Az álló sorban jobbról: Kelemen Gábor a Gépállomás vezetője, Jáhn Ferenc műszaki csoportvezető (második), aki a cég meghatározó személyisége, Kovács Jenő az újdonsült főmérnök (későbbi vezérigazgató), aki abban az évben került be Bélapátfalvára Bíró Lajos utódaként. Paulik Géza (a főmérnök mögött) rendezvények szervezője, aki mindenhol ott volt, ahol valami történt. Adamkó József igazgató (ötödik), aki fél évig Bélapátfalván volt erdőszigetvezető egy bizonyos szlovákiai kirándulásán történtek miatt, Kovács Jenő ekkor lett Egerben főmérnök.

A képen szereplő többiek gépkocsivezetők, traktorosok és a műhelyben dolgozó szerelők. Közülük az ismeretebbek: Pápista József szerelő, a Gépgyártó Üzem későbbi vezetője, Prokai Miska bácsi (mindenki így ismerte) szerelő csoportvezető, Orosz Ferenc a motorfűrészek mestere, Szeredi József a kitűnő dózeros. Itt vannak sokan a kiváló gépkocsivezetők és traktorosok, köztük Vizauer Ödön, Barzsó András,

Liszcai László, Tóth Sándor, Puskás László, Szabó József és még mások.

A felvétel abból az alkalomból készült, amikor a Klapka utcában a mai Technika Háza helyén működő Szállító Vállalat megszűnt (1953–1962), és a gépkocsivezetők a teherautókkal együtt az erdőgazdasághoz kerültek a Gépállomás állományába.

Ma ezen a helyen az Északi városrész (Csebokszári) épülettömbjei állnak. Itt alakult meg 1965-ben a Műszaki Erdészeti a Gépállomás teljes szerelői és gépjárművezetői állományával, és hozzá tartozott az addig központi állományba tartozó magas- és mélyépítő részleg is. Első vezetője Chikán István, őt követte Wágner Tibor – személyem – a szervezet fennállásáig, 1972-ig.

Az erdőgazdaság teljes gépparkja – közelítő, szállító gépek – a Műszaki Erdészeti hatáskörébe tartozott, az évenként megtartott gépszemléken ez a gépállomány hiánytalanul felsorakozott. A fotót 1968-ban készítettem, a gépek előtt álló gépkocsivezetők több-



Gépszemle (1968)

ségének nevét ma is tudom (Dósa Tibi, Liszcai Laci, Bóta Józsa, Almási Józsa, Barzsó András, Takács bácsi stb.).

Az akkori idők történéseiből sok mindent megtudhatunk a *Bükki Fakopács* – a Nyugat-Bükki Állami Erdőgazdaság üzemi híradója – havonta megjelenő példányaiából. A lapot Wágner Lajos igazgató indította el 1955-ben, és három évig létezett. A kivitelében és tartalmában igen színvonalas újságot a Heves-megyei Nyomda készítette, a cég dolgozói közreműködtek a szerkesztésben, a cikkek többségének megírásában.

Apám idejéből 12–15 éves korú gyermekként az emlékek soksága maradt fenn bennem, gyakran magával vitt erdőjáró szolgálati útjaira, néhány vadászatának is részese lehettem. Élményeim közül kiemelkednek a Tiszafüredi Erdészetről tett látogatásaink.



Az első lapszám

Tiszafüred az államerdészet megalakulásától kezdve az Egri Állami Erdőgazdálkodásához tartozott, az 50. évi átszervezéstől 1959-ig a Nyugatbükk Állami Erdőgazdálkodás erdészeteként működött, majd átkerült a szolnokiakhoz.

Az erdészet székhelyeül a tiszafüredi volt Kemény-kastély és annak gazdasági épületei szolgáltak (ma a Bükk Nemzeti Parkhoz tartozik). Akkor még a Tisza két oldalán többnyire nyárasok voltak a hegyvidéki ember számára szokatlanul nagy fatömeggel, nemes-



Lejárat a komphoz Tiszafürednél

nyárasban nem volt ritkaság a 700 köbméter feletti hektáronkénti famennyiség. Meglátogattunk egy „gémfalut”, ahol szürke gémekek tömege fészkeltek egy ártéri erdőben. A nyárfák koronái tele voltak fészkekkel, az erdőrésszengett a gémekek kiáltásaitól, csőrük csatogásától.

Nagy élmény volt számomra, amikor teljes bőségében láthattuk a Tisza „virágzását”, a kérészek soha nem látott tömege gomolygott a folyó felett valószínűsíthetően alkotva.

Akkor láttam életemben először és utoljára tutajozást, gyakorlott mesterek állították össze a Tisza-parton termett méretes nyárrönkökből álló tutajt, és vitték a Szegedi Gyufagyárba.

A Tisza jobb partján a folyótól kissé eltávolodva egy kis magaslaton állott egy épület, az óhalászi erdészház, ahol néhányszor megszálltunk, innen indí-

tottuk kirándulásainkat. A házhoz közel elértük a Tisza egyik holtágát – a „morotvát” – melynek igen gazdag madár- és növényvilága számomra előtanulmány volt a soproni évekhez. Ma már ez az egész terület víz

alatt áll, a Tisza hullámteréhez tartozik. Diákkorom emlékei között őrzöm az Erdőgazdálkodás egy másik csodaszép terejét, a Bükk-fennsíkot, ahol gyakran megfordultam, számomra minden alkalommal új volt és gyönyörű.

1956 nyarán egy hónapot töltöttem fent, az általam igen tisztelt és becsült Goldbach Károly, az akkori hármaskúti erdész felügyelete alatt csemetekerti munkákat végeztünk. Azokban az időkben (ötvenes-hatvanas évek) a Fennsíkon nyolc csemetekertet létesítettek, ezek közül egy volt lombos (a Bálvány hegycsúcs mellett, állomány alatti bükös), hétben pedig fenyőcsemetéket termesztettek. Ekkor már érezhető volt a fentről indított fenyesítési láz.

Mi – diákok – a Hármaskúttal szemben lévő Semmi-völgyi és a Bánkút melletti Csanálosi kertben kapáltuk a csemetesorokat László bátyám, akit sokan ügyvédként ismertek, Doros Béla, a későbbi MATÁV-vezérigazgató és Do-



Épül a Hármaskúti Munkásszállás (1953)



A Semmi-völgyi brigád

ros Pista, a kiváló erdész – később az OEE elnökhelyettese – társaságában. Két évvel előttünk épült a Hármaskúti Munkásszállás, itt voltunk elszállásolva.

A Semmi-völgyi brigád fotóján a Wágner testvérek és a minden hajjál megkent két pesti siheder.

Pár évvel ezelőtt Doros Pistával és az akkori főnökünkkel, Goldbach Károllyal felkerestük gyermekkori szép



Doros, Goldbach, Wágner (2005)

élményeink színterét, Hármaskutat és a Semmi-völgyi csemetekertet, amelynek már csak a hült helyét találtuk. Erről a bejárásról készült a fotó. Fájdalom, Doros Pista és Goldbach Kácsi bácsi már nem él.

1955-ben készült egy termelési értekezlet alkalmából a Nyugat-Bükk gazdaság személyzetét bemutató csoportkép. A fotón megjelenik az idősebb generáció, az erdőgazdálkodás „nagy öregei”, akik a háború előtt magánbirtokokon, egyházaknál dolgoztak, voltak, akik Erdélyben, Kárpátalján szolgáltak az ottani államerdészetben, többen közülük reakciónak számítottak az akkori politika szerint.

Az idős korosztályhoz tartoztak: az álló sorban balról: *Ercsényi Pál*, az Egri Erdészet vezetője két szakaszban (szélen), *Wágner Lajos* igazgató (harmadik), *Urbánfy Ignác* (ötödik), *Köröskényi Béla*, erdőművelési csoportvezető (nyolcadik), *Desits Bálint*, az Erdőrendezőség vezetője (tizenegyedik), *Bánky Gyula*, a központban erdőművelő majd az ERTI-nél dolgozik (tizenharmadik), *Imrik Gusztáv* fahasználati csoportvezető (tizenötödik). A második ülő sorban balról: *Maros Bertalan*, 1956



A Nyugat-Bükk személyzete (1955)

után erdészetvezető Szilvásváradon (második), *Nádudvari Jenő* fahasználatos, Észak-Erdélyből jött (harmadik), *Lukács Károly* volt kőkúti gondnok, fagyártmányok, melléktermékek eladója (ötödik), *Blickhadt József* volt bustyaházai igazgató (hatodik), *Kékesi István* Bogácson erdészetvezető (hetedik), *Juhász Jenő* fahasználatos, majd erdőfelügyelő (nyolcadik), *Szilárd Tivadar* volt ungvári felügyeleti tiszt (jobb szélén). A gazdasági oldalt – szintén az idősebbek közé tartozó – *Moskovszki Vince* képviselte (lent bal szélén).

Az ifjabb nemzedék tagjai közül a következőket sikerült azonosítani. Első ülő sor balról: *Bakos Béla* személyzeti előadó (második), fizikai munkából emelték ki az Egri Erdészethél, majd bevitték a központba. Kovács Jenő (harmadik, heverő pózban), a Bélápátfalvi Erdészeti műszaki vezetője, későbbi fő-

mérnök, aztán igazgató-vezérigazgató. *Juhász Antal* (ötödik), a Fásítási Csoport előadója, *Tóth István* (hatodik), a Fásítási Csoport vezetője, *Nagy László* (hetedik) műszaki vezető Bélápátfalván, *Barabás Lajos* (nyolcadik) erdészetvezető Arlón, *Fejér Kálmán* (tizedik) korábban a nádashérci üzeme- gység vezetője, majd műszaki vezető Felsőtárkányban. Ismertebb személy még Imrik Gusztáv balján *Jákó Sándor* munkaügyes.

1956-ban a Nyugat-Bükk Állami Erdőgazdaság él-üzem lett. Az élüzemavató ünnepséget

az egri Park szállóban tartották, erről készült a következő fotó, Wágner Lajos igazgató a beszámolót tartja, jobbra tőle *Garami Árpád* párttitkár, jobb szélén *Bíró Lajos* főmérnök.

Természetesen jelen van a Főigazgatóság küldötte (az igazgató balján) és egy bizonyos *Sütő Sándor* (balról a második), aki a Megyei Pártbizottság embere. Ekkor már el volt döntve, hogy apámat leváltják, és Sütőt helyezik az igazgatói székbe. Wágner Lajos nem mindenben értett egyet a felülről jött elvárásokkal, elsősorban bizonyos szakemberek eltávolításával, amit Bakos Béla személyzeti vehemensen szorgalmazott. Feleltet szavát egyes értelmetlen intézkedésekkel szemben, ilyen volt például a Központ kitelepítése Felsőtárkányba, vagy a várhegyi sípálya terve. Még 1956-ban felmentették, és a felneme- ti Sütő Sándort – a faluban Bugyi Sanyinak hívták – nevezték ki a helyére.



Az erdőgazdaság kertjében (1956)

A fenti kép a Központ hátsó kert- szében készült az erdőgazdaság dolgozóinak egy csoportjáról, részben fizikaiak részben alkalmazottak. Itt már Sütő az igazgató (ülő sor közepén), mellette Pallagi főkönyvelő és Wágner Lajos, akinek tanácsaira támaszkodott az új főnök. Néhány ismertebb személy: Macz István, Bánfi János, Orosz Ferenc, Paulik Géza, Tóth Gyula, Prokai András (Miska bácsi). A képen köz- képen (Sütő Sándor felett) álló személy Jánosi Gyula, az akkori műszaki csoportvezető.

A fotó különlegessége, hogy a hát- térben a nevezetes Butler-ház (a közel- múltban újították fel) látható, mögötte a zsidótemplom, melyet 1964-ben meg gondolatlanul lebontottak.

(Folytatjuk)

Wágner Tibor



Élüzemavató (1956)

Fejes Dénes (1939–2018)



„Kedves gyászoló Család, tisztelt Jelenlévők!

Az a szomorú kötelességem, hogy az EGERERDŐ Zrt. volt vezérigazgató-helyettesét egy igazi erdészembert, Fejes Dénest, a kollégák

nevében, ravatalánál elbúcsúztassam és utolsó útjára elkísérjem.

A halálhír hallatán hirtelen képek jelennek meg az ember előtt, lehet, hogy nem is a legutolsó találkozásé, hanem a legemlékezetesebb, vagy a leglényegesebb, de ezt követően egyre több és több. A hangja, mondatai cselekedetei, történések, mind-mind felsorakoznak. Mindezeket szinte képtelenség összegezni.

Szerintem most is valamennyiünkben ezek kavarnak és biztos vagyok abban, hogy időmúltával felelevenednek, úgy fogjuk kezdeni, hogy soha nem felejttem el, amikor Dénes belépett és... vagy emlékszel, amikor Dini azt mondta, hogy...

A búcsúztatáskor felidézettnél sokkalta több fog időnként előjönni, de ez az élet rendje.

Dénes 1939-ben Bodonyban született. Édesapja Fejes Pali bácsi, erdész volt a fenyvespusztai gondnokságon és ez egy életre meghatározta az Ő sorsát is.

Kezdetben Bodonyban laktak. Dénes 4 éves volt mikor Pali bácsit Rudolf-tanyára helyezték erdésznek, ahonnan 5 évesen, reggel és este gyalogosan megtéve az utat, járt iskolába Parádsasvárra. Sikeresen elvégezte az első osztályt. Mivel nem volt beíratkozva, a tanító néni kézzel írt neki bizonyítványt. Mikor ezt észrevette, megkérdezte, hogy ő miért nem olyat kapott, mint a többiek? Ezek után az iskolai igazgató kérvényére ő is megkapta a rendes bizonyítványát.

Édesanyja minden nap Rudolf-tanyán kiállt az út elé és aggódva várta fia megérkezését. Ekkor még a rudolfi fenyves olyan fiatalos volt, amin jószívre lehetett látni.

Ókkal tette ezt, mert hazafelé menet egy alkalommal malacos kocával találkozott a felcseperedő fia, amitől nagyon megrémült. Ez eset után félve a megismétlődéstől a nagyszülőkhöz került Bodonyba, itt fejezte be az általános iskolát.

Ezt követően Egerben lett gimnazista. 1957-ben érettségizett a Dobó Gimnáziumban, ahonnan ugyan sikeresen felvételizett Sopronba az „erdőmérnökre”, mert hová is máshová, de helyhiányra hivatkozva nem vették fel.

Mivel nem tudta folytatni tanulmányait, a Mátrai Állami Erdőgazdaság Nagybatányi Erdészeténél dolgozott bérelszámolói munkakörben.

Jóllehet mindig erdészek között élte az addigi életét, mégis azt lehet mondani itt kezdődött el hivatalosan is erdőgazdasági pályafutása. Az Erdészet központja akkoriiban Felső-Lengyenden volt.

A következő évben mikor szintén helyhiány miatt újra elutasították, Apja felutazott Budapestre, ahol a Földművelésügyi Minisztériumban dolgozott egy falubelije, akinek a közbenjárására kezdhetette el az egyetemet. Talán ez is közrejátszott abban, hogy rajongásig szerette és tisztelte szüleit.

Sopron következett 1958-tól, 1963-ig.

S mint friss diplomás erdőmérnök, végzés után fél évig az akkori rendnek megfelelően erdőrendezési munkakörben, majd a Mátrai Állami Erdőgazdaság központjában, mint mélyépítési előadó dolgozott, ahol elsősorban erdőfeltárással foglalkozott.

1965 és 1970 között ugyanott műszaki csoportvezetőként, illetve osztályvezetőként látta el feladatát. Fontosabb kiemelendő feladatai a mátramindszenti rakodó és a gyöngösi parkettagyár nagyberuházásainak előkészítése voltak. Mindkét műszaki fejlesztés a későbbiekben meghatározta az erdőgazdaság termelési irányait és fejlődését.

1970-ben a Mátra és a Nyugat-Bükk összevonásakor az új egri központban műszaki osztályvezetőnek nevezték ki. Ezt a feladatát 1973-ig látta el.

Az erdészet erdeinek nagy része meg tud emlékezni erről az időszakról. Mérnöki precizitással végrehajtott fahasználat és azt követő sikeres felújítás és ápolás. Erdészember munkáját hosszú évtizedeken keresztül megőrzi és bemutatja az erdő. Mégis kiemelhető az a sok kilométernyi úthálózat, amit ez idő alatt tervezetett és építtetett.

1984-től az egri központban fahasználati osztályvezetői munkakörben irányította az egész erdőgazdaság fahasználati tevékenységét.

1986-tól szakmai tapasztalata és alaposága okán kinevezték a Mátra-Nyugatbükki Erdőgazdaság termelési vezérigazgató-helyettesévé. Ezt az igen magas és megtisztelő feladatát nyugdíjazásáig látta el, példamutató tisztasággal és tenni akarással.

2003-tól a Vadas Jenő Erdészeti és Vadgazdálkodási Szakközépiskolában (Mátrafüreden) mérnöktanárként dolgozott 2009-ig. Itt a szakmai ismeretei és tapasztalatai átadásán túl az erdészszemlélet és magatartásforma átadásán fáradozott.

A kollégái elismerésén és tiszteletén túl elnyerte a Kiváló Dolgozó kitüntetést, a Bedő Albert-díjat, az Ember az Erdőért, a Pro



Még az évben kinevezték a Cserépfalui Erdészet vezetőjének. Ezt a pillanatot nagyon várta, minden addigi feladatát és munkáját lelkiismeretesen elvégezte, de ehhez még a szívét is odatette, nem mást, mint az erdészszívet. Hiába, erdészembernek erdőben a helye, vagy legalábbis a közelében.

1974-ben összevonásra került a Cserépfalui és a Felsőtárkányi Erdészet, ahol a megtisztelő és általa sokat emlegetett erdészvezetői kinevezést elnyerte. Visszaemlékezéseiben mindig helyt és hangsúlyt adott ennek az időszaknak, hiszen 10 évig látta el ezt a megtisztelő szolgálatot.

Silva Hungariae, az Erdményes Fásításért, és a Nyisztor György Emlékérmecket.

Egy szakmai életpályát, ha egy mondatnál kell összegezni, azt lehet mondani, hogy Dénest tanulmányai alatt is és minden munkakörében alaposág és vasszorgalom jellemezte.

Nagyon sok történetet, anekdotát fogunk még feleleveníteni, ahol meg fog jelelni csizmapantallós, bakancsos alakja.

Sajnos, ezt a sajátos humorát már csak a gyászjelentésen lévő fotó őrzi!

Dénes!

Nyugodj Békében!

Jó Szerencsét, Üdv az Erdésznek!"

Dr. Jung László